

Pahempaa kuin kuolema

Kylmä ilma ympärilläni kuhisee outoja olentoja. Ne sihisevät hiljaa, uhkaavasti, varoittaen. Hohtavat silmät pimeyden keskellä syövät ihoani, ahmivat elämää katseillaan, haluavat sen, mitä minulla on. Sumun kankeat sormet kuristavat kurkullani, sudet ulvovat kaukana. Susien ulvonta on elävää, tuttua, turvallista, tai ainakin turvallisempaa kuin tämä. Kuusen kohmeiset oksat hipovat hiuksiani, kiskovat takaisin pimeyteen, kutsuvat kuolemaa lähemmäs, lähemmäs. Hiipiviä askeleita kulkee kaikkialla vierelläni, luisevat sormet koskettavat käsiäni, kun vaivun jälleen maan alle, takaisin kummajaisten joukkoon, takaisin tukahduttavien olioiden sekaan. En voi hengittää tarpeeksi, jotta voisin liikkua, mutta en voi paeta kuolemaan, sillä kuolema on tässä, ja nyt, vierelläni, mutta se ei pelasta.

Nimimerkki: Kaappikellon kyöni